

— За друго. Дай два лева!

Кръстникътъ купи теменужки.

Това зарадва децата. Тѣ отидоха и на други маси. Нѣкой хора имъ отказаха. Други купиха. И тѣ излѣзоха оттамъ съ дванадесетъ лева. А имаха още много теменуги. Двамата се упжтиха за близката бирария. Вжтре шумѣше отъ народъ. Но тукъ не имъ провървѣ. И когато се канѣха да излѣзатъ, тѣ спрѣха при масата до вратата. Около нея бѣше седналъ съ много хора бащата на Тодорчо.

— Какво правишъ? Защо продавашъ цвѣтя?

— Купете си, купете си! — натърти Горчо.

Думитѣ на Горчо окуражиха Тодорчо. Той се наведе надъ ухото на баща си и му пошепна: „Бащата на Петърчо е уволненъ. Петърчо е боленъ.“

Тодорчовиятъ баща взе теменужкитѣ и каза на мжжетѣ:

— Дайте всички по десетъ лева и си вземете по едно букетче. Сега е страстна седмица.

Той самъ извади двадесетъ лева и даде на децата. Последваха го и другитѣ.

Тодорчо и Горчо, сияещи отъ радостъ, излѣзоха на улицата и се запжтиха къмъ дома на болния се приятель.

Когато църковнитѣ камбани залюлѣха звънъ изъ каменния градъ и по небесния куполъ надъ Търново цвѣнаха звезднитѣ цвѣтя, Тодорчо и Горчо напустнаха къщата на Петърчови. Въ душата имъ бѣ радостно и свѣтло. За тѣхъ бѣше дошелъ Великдень.

Стефанъ Мокревъ.

Пролѣтно писмо.

Снощи пролѣтътъ дошла
и по нашитѣ села.

Миризливъ и топълъ вѣтъръ
е раззеленилъ полята,
минзухаръ и кукурякъ
хей вѣвъ всѣки храсталакъ.

Кривата ни круша цѣла,
е въ премѣна чудна, бѣла,

а пъкъ Бѣлчо—въ черна калъ,
въвъ калъта нощесъ е спалъ.

Но на края славна вестъ
пращамъ ви отъ село днесъ:
вчера пжтьомъ се отбиха
и гнѣздо си вече свиха
върху покрива на кмета
две наперени щръкleta.

Димитъръ Пантелеевъ.

